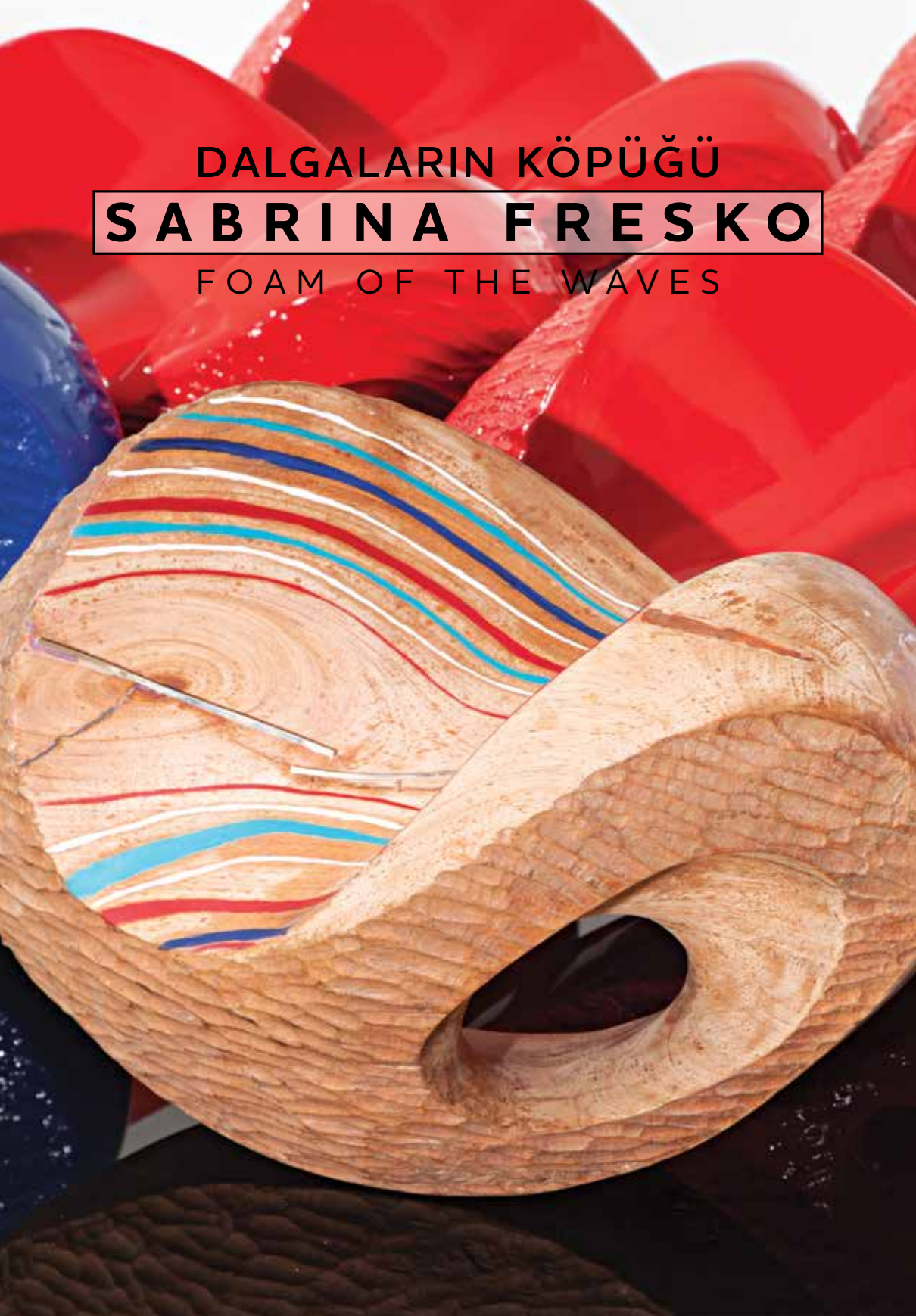

DALGALARIN KÖPÜĞÜ

SABRINA FRESKO

FOAM OF THE WAVES

DALGALARIN KÖPÜĞÜ

SABRINA FRESKO

FOAM OF THE WAVES

18 ŞUBAT - 15 MART 2016

18 FEBRUARY - 15 MARCH 2016

GALERİMİZ

“DALGALARIN KÖPÜĞÜ” ÜZERİNE

Emre ZEYTİNOĞLU

Sabrina Fresko bu sergisinde, ilk bakışta denizi, dalgaların köpüğünü ve onların kendisi ile duygusal ortaklığını konu ediyor. Farklı boyutlarda, ama neredeyse hep aynı hareketleri içeren biçimleriyle karşımıza çıkan heykeller, bize dalgaların kıvrımlı ve birbirlerini tekrar eden gel-gitlerini anımsatıyor. Bu heykeller aslında denizin doğrudan betimlenmesinden çok, sanatçının onu kıyıdan seyrederken ya da kendisini zaman zaman sulara bırakıp usulca ilerlerken, kapılıp gittiği hayaller ve o hayallerin kendisinde yarattığı duyguların görüntüsüdür.

Öte yandan sanatçı, galeri mekânına yerleştirdiği bir ekran aracılığı ile deniz duygusunu, o duygunun kendi yaşamını nasıl etkilediğini, izleyiciye daha güçlü hissettirmeyi amaçlıyor. O ekranda sanatçının gözünden denizi görüyoruz; sanki onun içinde ilerliyoruz, yumuşak kulaçlar atıyoruz, bedenimize tuzlu suyun serinliği değiyor. Bu ilerleyiş sonsuza kadar sürecek ve önümüze çok geniş bir hayal dünyası serilecek. Artık gezindiğimiz yerler birtakım topoğrafyalar değildir; limanlar, plajlar, kentler, köyler, ormanlar, bahçeler vb. de değildir. Bir hayal dünyasına doğru, onun yersiz ve zamansız derinliğine doğru kulaç attıkça, sokağın gündelik pratiğini geride bırakıyoruz ve bir süre sonra da o pratiğin bize dayattığı gerçekliği tümüyle unutuyoruz. Hayal dünyası her yanımızı kuşatmıştır, istesek de onun hazzından kurtulabilmemizin bir olanağı kalmamıştır. Ve tam o sırada heykelleri yeniden düşünüyoruz. Aynı, sanatçının sergiye düştüğü şu notta belirttiği gibi: *“Hayal dünyamdan çıkan form, yine hayal gücümü tetikliyor; hep yapıp durduğum sonsuzluk şekline dalıveriyorum, denize daldığım, sonsuz kulaç hareketleriyle yüzdüğüm gibi.”*

Hayal dünyasının çekiciliğine kapılmış bir kişi, kendisini o dünyadan kolayca kurtaramaz. Uyanık haldeyken algıladığımız nesneler, hayaller başladığında sınır çizgilerini ansızın yitirir, işlevlerini ve anlamlarını değiştirir. Olaylar da böyledir: Neden-sonuç ilişkileri orada da yönünden sapmış ve şaşırtıcı zig-zaglar ile gökyüzünde izler bırakan, geçici-anlık durumlara dönüşmüştür. Böyle bir ortamda her görüntü göz alıcıdır, kişi büyülü ve haz verici bir sahneye davet edilir. İşte engin bir suyun içinde yüzmekteyizdir; ilerledikçe hayaller büyümekte, nesneler birbirlerine karışmakta, olaylar ise alışılmış mantığını terk etmektedir. Zihnimiz, hayaller üreten bir makine gibi çalışmakta ve denetlenememektedir. Kısacası, hazzın peşine düşmüşüzdür ve başka hiçbir şey düşünmeksizin ve başka hiçbir şey hissetmeksizin ilerlemekteyizdir. Dalgalar usulca yüzümüze değmeyi sürdürmektedir.

Pekiyi, hazzına kapılıp gittiğimiz şey, bir hayal makinesinin ürettiği bazı ilginç biçimler ya da bulanık olaylar mıdır? Pek değil... O kapılıp gittiğimiz sahne, hayal kurma ortamının kendisidir; denetimsizce çalışan o makinenin, yani kendi hayal kurma yetimizin hazzını tatmaktayızdır. Böylece daldığımız deniz, düpedüz kendi hayal gücümüzdür ki işte ekrandaki deniz görüntüsü aynen onun temsilidir. O denizde ne kadar süre yüzebiliriz? Soluğumuzun kesileceği bir an olacak mı? Kıyıya varabilecek miyiz? Hayal dünyasını yaratan o denizin içinde, bu soruların yanıtlarını düşünmemiz olanaksız hale gelmiştir. Değil mi ki ürettiğimiz hayaller bizi içine almıştır, o halde sanatçının galeriye yerleştirdiği o ekranın karşısında, bizim bu gibi sığ soruları düşünmemiz bile tuhaftır; bundan böyle hiçbir şey, bizi haz verici hayallerden, özellikle de hayal kurmanın hazzından ayıramayacaktır.

Bir hayal ortamı olarak bir denizin ortasındayız ve çevremizde o denizin ürettiği biçimler yüzüyor: Galeriyi boydan boya kaplamış dalgaları andıran kıvrımlarıyla, renkli heykeller... Sanki denize adanmış bir ayin sırasında yapılmış idolleri andıran, sahilden toplanmış taşların bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş küçük heykelciklerin görüntüleri... Biz galeride bunların arasında geziniyoruz, orada kendi yolumuzu izliyoruz, yumuşak kulaçlar atıyoruz ve bedenimizde, aynı sanatçının hissettiği gibi tuzlu suyu hissediyoruz; dalgaların köpüğü yüzümüze vuruyor. Nasıl ki zihnimiz, hayal kurmanın hazzından ayrılamamaktadır, o hazzın içinde üretilmiş biçimlerden, yani sanat yapıtlarından da ayrılamayacaktır. Öyle ki bu heykelleri önüne geçilmez bir iştahla seyredip tüketeceğiz; daha fazla haz arzu edeceğiz

ON “FOAM OF THE WAVES”

Emre ZEYTİNOĞLU

The subject of this exhibition by Sabrina Fresko, seems to be at first sight the sea, the foam of the waves and her emotional collaboration with them. Sculptures of varied sizes but with almost identical form and movement, evocate the soft and repetitive tides of the waves. These sculptures, rather than being direct depictions of the sea, are the visualizations the artist has, of watching the sea from the shore; the dreams she has while slowly floating in the sea and the emotions these dreams give her.

With a large screen projection, the artist aims to strongly impress on the viewer the feeling of the sea, how that feeling affects her life. Through that screen we see the sea through the eyes of the artist, almost swim softly forward and feel the fresh salty water on our skin. This forward move will go on forever and will present us with a vast dream world. Now our promenade is not in some topography, nor is it any harbor, beach, town, village, forest or garden. As we swim towards a dream world and its timeless and dislocated depths, we leave behind the daily chores of the street, soon to forget totally the realities it forces on us. The dream world has engulfed us and it is no longer possible to escape its pleasures even if we want to. Just at that instant we reconsider the sculptures. As the artist notes with regard to the exhibition: *“The form borne out of my imagination triggers my imagination in turn; I dive into the infinity form that I always repeat just as I dive into the sea and swim with repetitive strokes of my arms.”*

Escaping from the dream world may not be easy for someone who is caught up in its field of attraction. Objects apprehended while awake, suddenly lose their boundaries, functions and meanings once dreams take over. The same logic applies to events: causal links are derailed and turned into fleeting moments that leave unanticipated crisscrossing traces in the sky. In such an environment all images are attractive, inviting the viewer to a magical and pleasurable stage. Now we are swimming in a vast water; as we move forward, dreams grow, objects morph into one another, and events lose their quotidian logics. Our mind turns into an uncontrollable dream-weaving machine. In short, we are now in pursuit of our pleasure, moving forward without thinking or feeling anything else. Waves are gently touching our faces.

OK, then, that which we are caught up in its pleasure, is that a constellation of interesting forms or ambiguous events that are produced by a dream machine? Not exactly. This stage that enraptures us is precisely the very realm of dreaming. What we enjoy is our own capacity to dream, the functioning of that uncontrollable machine. The sea that we plunge into is our very own dreaming capacity—the image of the sea on the screen is a representation of this. How long can we swim in this sea? Will we be left breathless at any moment? Will we ever reach the shore? Within this sea that creates the dream world, it has become impossible even to think about how to answer these questions. As the dreams that we weave engulf us, it becomes more awkward to think about these shallow questions standing in front of the screen that the artist installed in the gallery space; nothing can separate us anymore from these pleasurable dreams, or better yet, from the pleasure of dreaming. We are in the middle of the sea as a realm of dream and the objects that are produced by that sea are floating all around us: Colorful sculptures that cover the gallery

ve aralarından geçerken gözlerimizi, daha ötede başka şeyler bulmak için açacağız. Biraz ileride, bu heykellerin biçimlerini andıran, daha küçük ve daha süslü metal biçimlere rastlayacağız. Anlayacağız ki peşine takıldığımız o haz duygusu, artık bizi derinliklerden çıkartıp gündelik hazlara doğru da sürüklemektedir: Heykellerin, giderek gösterişli takılar haline geldiğine tanık olacağız sonunda... Ve o gösterişli takılara bakıp bu kez de şöyle düşüneceğiz: Bu haz dünyası içinde kalmayı, daha ne kadar sürdüreceğim? Daha ne kadar haz arzu edeceğim?

Fakat biz izleyiciler, bir süre sonra bu düşten uyanacağız; hazzın daha ne kadar sürdürülebileceği ya da bir hayal sahnesinin bizi daha ne kadar tutsak edebileceği üzerine oluşturduğumuz sorular, ansızın yanıtını bulacaktır. Sert bir yanıt alacağımızdan da hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Sabrina Fresko'nun deniz ile kurmuş olduğu bu ekrandaki duygusal bağa ve o bağ aracılığı ile gerçekleştirdiği haz dünyasına kendimizi kaptırmışken, o haz ortamına alışmaktayken, üstelik hayal sahnesinden çıkan çekici ve sürprizli biçimlere mutlak bir uyum sağlamışken, sanatçının bizim için kötü bir sürpriz hazırlandığının farkına varmıyoruz. Öyle ki duvarlardaki küçük, ilk anda dikkat çekmeyen ekranlara yaklaştığımızda, o hayaller ve hazlar ürettiğimiz denizin taşıdığı bir trajedi ile yüz yüze geliyoruz: Şişme botların içinde, bilinmezliklerle dolu bir kader yolculuğuna çıkan göçmenler... Ve kıyıda bekleyerek, o denizin ufkuna bakarak, benzer bir yolculuğa hazırlanan diğerleri... Bizim kapıldığımız haz atmosferine gizlenmiş ağır bir gerçektir bu...

Sabrina Fresko bu sergisiyle, hazzın içine sinmiş şiddeti gösteriyor izleyiciye; "dalgaların köpüğü", yakından göründüğü haliyle çok da cazip değildir artık bizim için. Ve o halde bu sergiyi yeniden düşünmek zorunda kalıyoruz. Heykellerin, bazı formların ve bizi kendimizden geçiren o ekrandaki deniz görüntüsünün hazzı, niçin bizden geri alınıyor? Niçin sanatçı, galeriye kurmuş olduğu bir hayal sahnesini ve oradan üretilebilecek sayısız haz nesnesini, bir anda kendi elleriyle bozuyor? Niçin biz bu çekici, kişiyi kendinden geçirici ortamın konforunda, yeniden bir şeyler düşünmek zorunda kalıyoruz? Böylece, belki ilk anda şunu kavrıyoruz: Derin hazlar ya da daha basit hazlar... Ve o hazları bize sunan çeşitli biçimler... Birilerinin bunları elimizden almaya, bu hayal ürünlerini bozmaya hakkı var mı? O kişi sanatçı da olsa, hakkı var mı? Yanıt kolaydır: Yok elbette... İyi de o halde sanatçı, bu sergide niçin bize böyle bir oyun oynuyor? Niçin karşımıza, ansızın bizi uyandıracak ve bizim haz duymaktan rahatsız olacağımız görüntüler getiriyor? Bu soruların yanıtlarını ararken, bir de şöyle bir soru ortaya çıkıyor: Mademki sanatçı, yapıtlarıyla oluşturduğu hazzı yıkmayı yeğlemekteydi, niçin galeriyi bir haz ve hayal ortamıyla donattı?

Sonuçta, bu serginin can alıcı noktası burada beliriyor: Sanat, elbette haz üreten biçimlere sahiptir ve bunu da kullanır. O haz ve hazzı üreten hayal gücü, sanatın temel taşlarından biridir kuşkusuz; burası tamam... Ama sanat, aynı zamanda şunları da sorar: Haz ve hayal gücü, saf ve bağımsız kavramlar mıdır? O hazzı yaratan hayal gücü, tek yönde mi işler? Hazzı yaratan kişi, zihnini "başka" her şeyden kurtarmış mı demektir? Öyle değildir; haz üretildiğinde ve biçimler ya da olaylar yoluyla öne sürüldüğünde, onların içine kesinlikle "başka" şeyler de sızmıştır... Rahatsız edici şeyler de olabilir bunlar... Bu durumda her hazzın altını eşmek gerekir, sanatın yaptığı özellikle budur. Dolayısıyla Sabrina Fresko'nun bu sergide yaptığı da budur: Hazzı yıkmak değil, hayal gücünün yöneldiği, kendisini kurtaramadığı "başka" şeyleri de bulup çıkartmak ve onları hazzın içine sızdırmak... İşte bu sergide, hazzın yapısının yeniden ayrıştırılmasına, onun dışarıdan görünen biçimindeki çelişkilerin ortaya saçılmasına, içine sızmış şeylerin açığa çıkartılmasına tanık oluyoruz.

Bu sergide yaşadıklarımız, Leonard Cohen'in "Everybody Knows" parçasındaki şu sözler ile ne kadar iyi örtüşüyor: "Yaşlı kara Joe hâlâ pamuk topluyor / Senin kurdelelerin ve fiyonkların için / Ve herkes biliyor...

Ve o denizi herkes biliyor: Dalgaların o çekici köpüklerinin içinde neler olduğunu...

space like waves from one end to the other. Images of little sculptures formed by stones collected from the seaside, not unlike idols that are used in a ceremony concocted in the name of the sea. In the gallery, we wander along these objects, finding our own path, with soft strokes, feeling the salty water, like the artist, on our bodies; the foam of the waves are bathing our faces. Not unlike the way our minds fail to depart from the pleasures of dreaming, they will fail to detach themselves from the art objects, the forms that are produced within that pleasure. Such that, we will consume these sculptures with uncontrollable appetite, we are going to desire for more pleasure and look attentively for something beyond as we walk around them. Just around the corner, we will encounter smaller and more ornate metal forms that resemble morphically to the sculptures. This feeling of pleasure that we are in pursuit of will lead us out of the depths into the domain of more quotidian pleasure: We will soon witness how these sculptures transform into dashing pieces of jewelry. Looking at these objects we will think: How long will I stay in this world of pleasure? How much more pleasure will I desire?

Nonetheless, we the viewers, will soon wake up from this dream; questions regarding how much longer will this pleasure be sustained or how long will the stage of pleasure will keep us hostage will suddenly be answered. No one should wonder that the answer will be brutal. While we are lost not only in the emotional link that Sabrina Fresko constitutes with the sea but also in the world of pleasure that she forges out of that link, while we are getting used to that realm of pleasure and while we have established an absolute harmony with the attractive and unanticipated forms that emerge out of her dream stage, we fail to notice how she is concocting a rather bad surprise for us. Just as we approach the small and rather inconspicuous screens on the walls, we are confronted with a tragedy carried by the very same sea instigated the dreams and pleasures: inflatable boats full of migrants heading towards their destiny full of uncertainties... and others waiting on the shore, looking at the horizon, getting ready for a similar journey... This is the grave truth hidden under the atmosphere of pleasure that engulfs us.

Sabrina Fresko, in this installation, demonstrates the violence that permeates pleasure; "the foam of the waves," viewed close up does not seem that attractive anymore. At this precise moment, we need to rethink this exhibition. Why are we deprived of the pleasures of the sculptures, the forms and the ecstatic view of the sea? Why does the artist suddenly destroy with her own hands the dream scene and the multiple pleasure objects that can be generated out of it? Why are we compelled to rethink in the comfortable midst of this ecstatic context? Maybe we suddenly realize the following: Profound pleasures or quotidian pleasure... And diverse forms that are presenting us these pleasures... Does anyone have a right to destroy these objects of dream, to take them away from us? Of course not! But then why does the artist play with us in this manner in this show? Why does she confront us with images that wake us up and make us feel awkward from experiencing enjoyment? Searching for answers to these questions, a new question emerges: If the artist wanted to destroy the pleasure that is created through her sculptures, why did she furnish the gallery space with a pleasure and dream scape?

English by : Yahya M. Madra

A
poliüretan
polyurethane
38 x 57 x 31 cm., 2015

K
poliüretan
polyurethane
68 x 120 x 56 cm., 2015

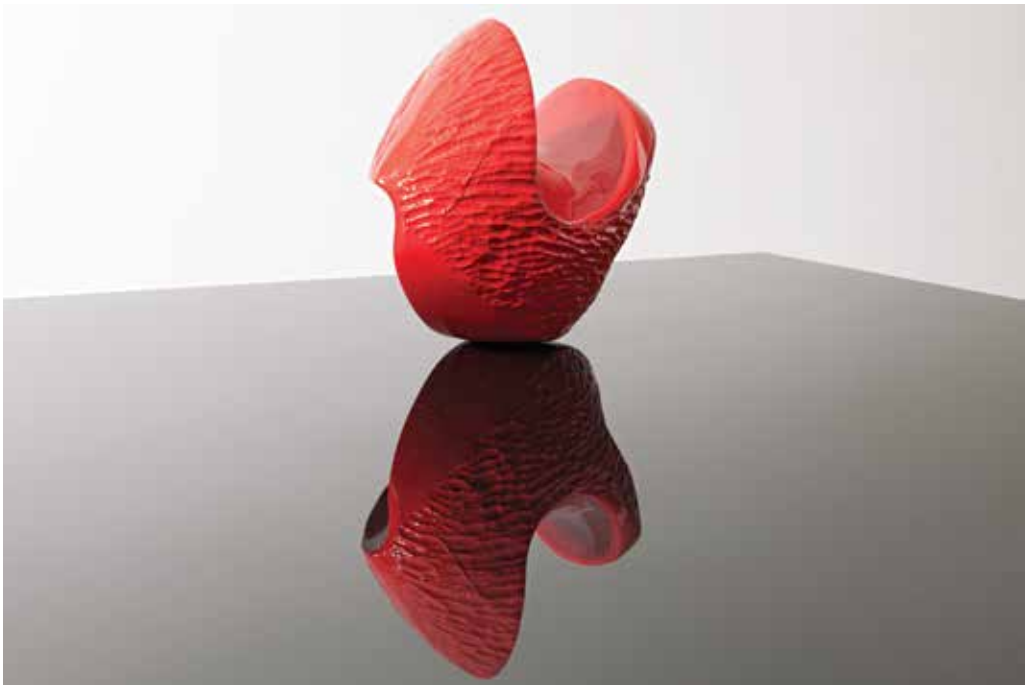

B

poliüretan

polyurethane

54 x 50 x 30 cm., 2015

C

poliüretan

polyurethane

54 x 50 x 30 cm., 2015

D

ahşap

wood

54 x 50 x 30 cm., 2015

E

bronz

bronze

8 x 5 x 5 cm., 2015

G
bronz
bronze
3.5/4.5 cm., 2015

H
gümüş
silver
3.5/4.5 cm., 2015

J

bronz

bronze

32 x 85 x 46 cm., 2015

SABRINA FRESKO

Sabrina Fresko İstanbul'da doğdu. St. Michel Lisesi'nden sonra Paris UP7'de mimarlık okudu. Simya Galeri'de sergilediği tasarımları mobius heykeller olarak nitelenmekte, metalde dokuma teknikleri ve soyut heykel formları modern takı ve heykel konusunda yeni form ve teknikleri içermektedir.

Sabrina Fresko was born in Istanbul. She went to a French high school in Istanbul and studied architecture in Paris UP7. She completed her architecture degree at the Mimar Sinan University in Istanbul. The designs that are exhibited in the Simya Galeri are considered as mobius sculptures. The weavings on metal and abstract sculpture forms include new forms and techniques on the field of modern jewelery and sculpture.

SERGİLER

2012-13 Maske (İlksel mi, Güncel mi?) Takılabilir Heykel & Heykel Sergisi
Yer: Simya Galeri

2011-12 Takılabilir Heykeller 2
(Çağdaş Mücevher, Heykel Sergisi)
Yer: Simya Galeri

2010 İstanbul'u Takı-Yorum. Karma Sergi,
Küratör: Sabrina Fresko
Yer: Simya Galeri

2009 Zaman (Heykel, Çağdaş Mücevher Sergisi. İstanbul Bienali paralelinde. Bertold Brecht: İnsan neyle yaşar.. Zaman)

2009 Devamlılık. Continuity. (Moebius Heykel, Çağdaş Mücevher Sergisi)
Yer: Simya Galeri

2009 İzlenim. İmpression
(Çağdaş Mücevher sergisi. Karma Sergi,
Küratör: Sabrina Fresko.)
Yer: Simya Galeri

2008 Takılabilir Heykeller 1.
(Çağdaş Mücevher, Heykel Sergisi)
Yer: Simya Galeri

2008 Atinalı Timon Shakespeare oyununun sahne takıları Sabrina Fresko tarafından tasarlandı, Haluk Bilginer oynadı.

2006 OYNUYORUZ Yer: Simya Galeri

2006 TAKILABİLİR HEYKELLER
Yer: Bilkent Üniversitesi)

2006 OYUN-u-YORUM Yer: Simya Galeri

2006 Bu bir lale değildir Yer: Simya Galeri

2004 Beden için mekan ne ise, takı için beden odur. Yer: Simya Galeri

2003 Tasarım Tılsımdır. Yer: Proje 4L

EXHIBITIONS

2012-13 Mask (Primal or Contemporary?) Exhibition of "Sculptures to Wear" at Simya Gallery

2011-12 Sculptures to wear, Sabrina Fresko, Contemporary Jewlry

2011 "Wearing Istanbul" Exhibition at Simya Gallery

2009 Exhibition of "Time" at Simya Gallery

2009 "Mother and Child" Participation at thematic exhibition at CKM Center Istanbul, for Mother's Day

2009 "Continuity" Exhibition of Moebius sculptures and Jewelry at Simya Gallery

2008 "IZLENIM", "Impression" Jewelry exhibition of Simya Gallery artists curated by Sabrina Fresko

2008 Exhibition of "Sculptures to Wear" at Simya Gallery

2006 "Timon of Athens" by Shakespeare Specially designed and realised Jewelry for the play, staged by Kemal Aydoğan for the Istanbul Theatre Festival

2006 OYNUYORUZ "We Are Play-ing" Jewelry exhibition of Simya Gallery artists curated by Sabrina Fresko

2006 Exhibition of "Sculptures to Wear" at Bilkent University, Ankara

2006 OYUN-u-YORUM "Play-ing" Sabrina Fresko - exhibition of "Sculptures to Wear" at Simya Gallery

2004 "This is not a Tulip" a homage to Magritte's work "Ceci N'est Pas Une Tulipe", at Simya Gallery

2003 "What Space is to Body; Body is to Jewelry" Exhibition of Sculptures to wear at Simya Gallery.

2003 Participation at the mixed Media Exhibition in Istanbul Proje 4L Modern Art Museum
"Design is Magic"

DALGALARIN KÖPÜĞÜ
SABRINA FRESKO
FOAM OF THE WAVES

Galeri Direktörü Gallery Director
Ayşegül Arayıcı

Sanat Direktörü Art Director
Begüm Gazioğlu Ballı

Galeri Koordinatörü Gallery Coordinator
Dilara Çiftçi

Katalog Metni Catalog Text
Emre Zeytinoğlu

Tercüme Translation
Lara Fresko - Yahya M. Madra

Fotoğraf Photograph
FGStudyo.com

Tasarım Design
Gürkan Kızılsakal

Web
Pronsa IT

Baskı Print
Yunus Matbaacılık Ltd. Şti.
Eski Oto Sanayi Sitesi Çelik Caddesi No:64
4. Levent - İstanbul
Tel: +90 212 270 77 37

Baskı Tarihi Printing Date
Şubat 2016

Bu katalog 18 Şubat - 15 Mart 2016 tarihleri arasında, Galeri/Miz'de düzenlenen Sabrina Fresko'nun "Dalgaların Köpüğü" adlı sergisi için 500 adet basılmıştır.

500 copies of this catalogue were printed for the exhibition Sabrina Fresko "Foam Of The Waves" in Galeri/Miz between 18 February - 15 March 2016.

GALERi/MiZ

T +90.212.**241 76 66**
F +90.212.**241 73 89**
info@galerimiz.com
www.galerimiz.com

GALERİ/MİZ